

TYÖVÄENPUOLUE JA SEN TEHTÄVÄT NYKYISESSÄ TILANTEESSA ²⁸

Ylioppilaskunnan yleisiä tehtäviä Venäjän vapausliikkeessä on jo moneenkin kertaan selitetty sosialidemokraattisessa lehdistössä, emmekä me tässä kirjoituksessa pysähdy niihin sen tarkemmin. Ei ole mitään tarvetta todistella sosialidemokraattisille ylioppilaille työväenliikkeen tärkeintä osuutta, talonpoikaisliikkeen ääretöntä merkitystä eikä myöskään sitä, miten tärkeää on niiden molempien edistäminen intelligenttien taholta, jotka ovat mietiskelleet marxilaista maailmankatsomusta, asettuneet proletariaatin kannalle ja ovat valmiit kasvattamaan itsestään oikeita työväenpuolueen jäseniä.

Aiomme pysähtyä vaikkapa lyhyesti toiseen kysymykseen, jolla on nykyään mitä suurin käytännöllinen merkitys.

Mikä on Venäjän suuren vallankumouksen nykytilanteen erikoisuus?

Se, että tapahtumat ovat paljastaneet täydellisesti loka-kuun 17 päivän manifestin koko kuvitelmallisuuden. Perustuslailliset illuusiot ovat hävinneet. Taantumus riehuu kautta linjan. Itsevaltius on palautettu voimaan täydellisesti ja sitä on vieläpä „syvennettykin” antamalla diktaattorin oikeuksia paikallisille satraapeille Dubasovista alkaen aina alempaan poliisikuntaan saakka.

Kansalaissota on täydessä käynnissä. Poliittinen lakko sellaisenaan alkaa joutua pois käytännöstä, siirtyä

menneisyyteen aikansa eläneenä liikkeen ilmenemismuotona. Pietarissa esim. osoittautui, että nääntyneet ja uupuneet työläiset eivät pystyneet viemään läpi joulukuun lakkoa. Toisaalta taas liike kokonaisuudessaan, vaikka se onkin tällä hetkellä taantumuksen masentama, on epäilemättä kohonnut paljon korkeammalle asteelle.

Sankarillinen Moskovan proletariaatti osoitti mahdolliseksi aktiivisen taistelun ja veti siihen mukaan suuret joukot kaupunkiväestön niitä kerroksia, joita oli siihen saakka pidetty poliittisesti välinpitämättöminä, ellei suoraan taantumuksellisia. Ja Moskovan tapahtumat²⁹ olivat vain eräs selvimmän näkyviä ilmauksia siitä „virtauksesta”, joka on purkautunut esiin Venäjän kaikilla kulmilla. Uudella esiintymismuodolla oli edessään niin jättiläismäiset tehtävät, ettei niitä tietenkään voitu heti ratkaista. Mutta nämä tehtävät on nyt asetettu selvästi ja näkyvästi koko kansan eteen, liike on kohotettu korkeammalle, sitä on tiivistetty ja karaistu. Tätä saavutusta ei mikään voi ottaa vallankumoukselta takaisin.

Dubasovin tykit ovat vallankumouksellistaneet tavattoman laajalti uusia kansanjoukkoja. Hieman uudisteltu karikatyyrimainen Duuma on jo etukäteen otettu vastaan paljon suuremmalla vihamielisyydellä etumaisten taistelujain riveissä ja verrattoman paljon suuremmalla skeptillisyydellä porvariston riveissä kuin entinen Bulyginin Duuma.

Entä mitä nyt?

Katsokaamme todellisuutta suoraan silmiin. Nyt on edessä uusi työ viimeisten taistelumuotojen antaman kokemuksen omaksumiseksi ja muokkaamiseksi, työ voimien valmentamiseksi ja järjestämiseksi liikkeen tärkeimmissä keskuksissa.

Hallitukselle olisi äärettömän edullista tukahduttaa kuten ennenkin proletaarien irrallisia esiintymisiä. Hallituksen tekisi mieli saada työläiset haastetuksi heti taisteluun Pietarissakin, näille mitä epäedullisimmissa oloissa. Mutta työläiset eivät antaudu tuohon provokaatioon, vaan kykenevät pysymään omalla tiellään ja valmistelemaan seuraavaa yleisvenäläistä nousua itsenäisesti.

Voimia kyllä on sellaista nousua varten: ne kasvavat nopeammin kuin koskaan ennen. Vain vähäinen osa niistä tuli vedetyksi joulukuun tapahtumien pyörteisiin. Liike

ei ole kehittynyt vielä läheskään täyteen mittaansa eikä läheskään kyllin syväksi.

Katsokaa vaikkapa porvarillis-maltillista ja mustasotnialaista lehdistöä. Ei kukaan, ei edes „Novoje Vremjakaan”³⁰, usko hallituksen kehuskelua, että jokainen uusi aktiivinen esiintyminen nujerretaan heti alkuunsa. Kukaan ei epäile sitä, että talonpoikaisto, tämä valtava tulenarka aines, leimahtaa ilmiliekkiin vasta kevään tullen. Kukaan ei usko sitä, että hallitus haluaisi vilpittömästi kutsua koolle Duuman ja voisi sen kutsua entisen vainojen, virastovittkutuksen, kansliakankeuden, oikeudettomuuden ja pimeyden järjestelmän vallitessa.

Ei vallankumouksellisten intoutuminen, joka on satakertaaisesti vaarallisempaa sellaisessa kysymyksessä, kuin on kysymys ratkaisevasta esiintymisestä, vaan ilmeiset, yksinpä vallankumouksen vihollistenkin tunnustamat tosiasiat todistavat sitä, että hallitus sai Moskovassa „voiton”, joka teki sen aseman vieläkin epätoivoisemmaksi, kuin mitä se oli lokakuuhun saakka.

Talonpoikaiskapina kasvaa. Finanssiromahdus lähenee. Kultavaluutta sortuu. Puolen miljardin ruplan vajausta ei voida peittää siitä huolimatta, vaikka Euroopan taantumuksellinen porvaristo on valmis auliisti auttamaan itsevaltiutta. Kaikki se sotaväki, mikä on kelvollista taistelemaan vallankumousta vastaan, on pantu liikkeelle, mutta Kaukasian ja Siperian „rauhoittaminen” yhä pitkistyy. Lokakuun 17 päivän jälkeen selvästi ilmennyt kuuhunta armeijassa ja laivastossa ei tietenkään vaimene siitä, että kautta koko Venäjän käytetään väkivaltaa vapaustaistelijoita vastaan. Sotavankien palaaminen ja Mandshurian armeijan takaisintulo merkitsevät tämän kuuhunnan yllymistä. Uusien sotaväen joukko-osastojen mobilisoiminen sisäistä vihollista vastaan aiheuttaa uusia vaaroja itsevaltiudelle. Kriisi ei ole vain ratkaisematta, vaan Moskovan „voitto” on sitä päinvastoin laajentanut ja kärjistänyt.

Asetettakoon siis selvästi työväenpuolueen eteen sen tehtävät. Alas perustuslailliset illuusiot! On koottava uusia, proletariaattiin läheisesti liittyviä voimia. On „koottava kokemus”, minkä kaksi suurta vallankumouskuukautta (marras- ja joulukuu) tarjoavat. On mukauduttava taas valtaampalautuneeseen itsevaltiuteen, on osattava taaskin kaivautua maanalaisuuteen kaikkialla, missä se on

tarpeellista. On asetettava uuden aktiivisen joukkonousun valtavat tehtävät määrätymmin ja käytännöllisesti esille valmistautuen uuteen nousuun vieläkin harkitummin, järjestelmällisemmin ja sitkeämmin, säästäten lakkotaistelun näännyttämän proletariaatin voimia niin paljon kuin suinkin mahdollista.

Aalto seuraa aaltoa. Pääkaupungin jälkeen on provinssin vuoro. Syrjäseutuja seuraa itse Venäjän sydän. Proletariaattia seuraa kaupunkien pikkuporvaristo. Kaupunkia seuraa maaseutu. Taantumushallituksen tappio on kiertämätön sen täydessä äärettömän mittavia tehtäviään. Meidän valmistautumisestamme vuoden 1906 kevääseen riippuu melkoisesti se, minkälaiseksi muodostuu Venäjän suuren vallankumouksen ensimmäisen vaiheen lopputulos.

*Kirjoitettu joulukuun
lopulla v. 1905*

*Julkaistu tammikuun 4 p:nä 1906
„Motodaja Rossija“ lehdessä 1. numerossa
Allekirjoitus: N. L e n i n*

*Julkaistaan
lehden tekstin mukaan*
